

Arrest

nr. 170 111 van 20 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X
handelend in eigen naam "*en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarige kinderen*" X, X en X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam "*en in haar hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger voor haar minderjarige kinderen*" X, X en X, op 6 september 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende via een op 6 augustus 2010 gedateerd schrijven een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied,

het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze aanvraag werd via een op 25 november 2011 gedateerd schrijven geactualiseerd

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 juni 2013 de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard, die haar op 8 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.08.2010 (en de aanvulling van 25.11.2011) werd ingediend door :

[S.R.]

Voorheen gekend als: [M.R.]

[...]

+ kinderen [S.D.]

Voorheen gekend als: [M.D.]

[...]

[M.D.]

[...]

[M.O.]

[...]

nationaliteit: Servië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene kwam België binnen als [M.R.]. Ze vroeg onder deze identiteit, op 07.06.2002, asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Betrokkene heeft in het verleden reeds verschillende regularisatieaanvragen ingediend, telkens onder de naam [M.R.]. Pas bij deze aanvraag art 9bis geeft ze toe dat haar echte naam, [S.R.], is.

Bij de aanvraag 9bis wordt een verklaring gegeven voor deze identiteitsfraude. Betrokkene zou daartoe verplicht geweest zijn door haar toenmalige echtgenoot. Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf aangeeft dat ze sinds 21.06.2006 feitelijk gescheiden leeft van haar (ex)man en dat ze reeds een tweetal jaren (sinds 2008) met hem gebroken heeft. Toch heeft het nog tot het indienen van de aanvraag art 9bis dd. 06.08.2010 geduurd om haar echte naam op te geven, ondanks het feit dat ze

reeds gescheiden leefde van en gebroken had met haar echtgenoot. Ze heeft in het verleden - zelfs na het breken met haar echtgenoot - verschillende regularisatieaanvragen ingediend voor haar en de kinderen, doch nooit melding gemaakt van haar echte identiteit. De aanvraag 9bis omvat ook een spijtbetuijing. Betrokkene geeft dus zelf toe valse informatie te hebben verschaft aan de asiel- en migratiediensten.

Dat betrokkene spijt heeft, doet niets af aan het feit dat betrokkene de Belgische overheid heeft trachten te misleiden.

Er dient te worden besloten tot de toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit," namelijk dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen van betrokkene met de bedoeling om de Belgische staat te bedriegen, volstaat om de aanvraag te weigeren (RvS 24.11.2004, arrestnr. 137.563), gezien de identiteitsgegevens die staan vermeld in haar paspoort -dewelke zij nu pas voorlegt- niet overeenstemmen met de identiteitsgegevens die betrokkene tot op dat moment zelf heeft opgegeven in de contacten met de Belgische overheidsdiensten. Betrokkene trachtte bij haar asielaanvraag en aanvragen 9.3/9bis een verblijfsrecht of -machtiging te verkrijgen door de Belgische asiel- en migratiediensten op intentionele wijze te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen immers geen rechten worden geput. Betrokkene kan zich aldus ook niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werden gebracht. Derhalve kan met haar integratie (duurzame sociale bindingen zou hebben ontwikkeld, de Nederlandse taal machtig zou zijn, werkbereid zijn en gewerkt heeft (zie arbeidsovereenkomst en loonfiches), een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd), hoe bewonderenswaardig ook, en met de scholing van de kinderen, geen rekening worden gehouden aangezien deze het rechtstreekse gevolg zijn van de door haar gepleegde fraude. Het feit dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Integratie veronderstelt namelijk dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude en misdrijven. Bovendien betekende zij reeds op 13.06.2002 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder zou hebben geïntegreerd en de kinderen school heeft laten lopen, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf. Ook het argument dat ze geen enkel belang meer heeft, noch een binding heeft met haar thuisland, vormt om diezelfde redenen geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene had moeten gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds enkele keren een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft verkregen. Doch betrokkene heeft daaraan nooit gevolg gegeven en is steeds op het Belgisch grondgebied gebleven, waardoor de scholing van de kinderen bleef doorlopen. Betrokkene heeft ook telkens na het verkrijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe procedure opgestart en zo haar verblijf verlengd. Dit roept fundamentele vragen op met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van het verblijf.

Dat de scholing van de kinderen onderbroken wordt bij een terugkeer, heeft ze aldus grotendeels in de hand gewerkt. Gezien dit alles kan aldus gesteld dat er van een schending van het Kinderrechtenverdrag geen sprake kan zijn.

Dat haar jongste kind in België werd geboren verantwoordt niet dat haar verblijf in België wordt geregulariseerd. Er dient te worden opgemerkt dat uit het louter feit dat men in België wordt geboren, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar uitmaakt voor de openbare orde en veiligheid en heeft strafrechtelijk verleden heeft, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Wat betreft het aangehaalde argument dat ze zich steeds op een correcte wijze heeft gedragen, dient te worden gesteld dat dit ook inhoudt dat men de Belgische reglementering dient te respecteren, wat ook inhoudt dat men zich dient te onthouden van het plegen van fraude.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden.

Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10/12/1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art. 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor haar en haar kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Ze geeft zelf aan dat ze reeds lange tijd gescheiden leeft van haar (ex)man. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoekster ook op 8 augustus 2013 ter kennis werd gebracht, bevat de volgende motivering:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van [V.K.], attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

*[S.R.] [...], nationaliteit Servië
+ minderjarige kinderen [S.D.] [...], nationaliteit Servië
[M.D.], [...], nationaliteit Servië
en [M.O.], [...] nationaliteit Servië*

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

■ 2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling (beslissing ‘niet ontvankelijk (weigering van verblijf)’ genomen op 19.07.2002 door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.”

Dit is de tweede bestreden beslissing

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekster in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aanvecht. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspreek, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu toont verzoekster de samenhang tussen de bestreden beslissingen, die elk op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de tweede bestreden beslissing hierdoor automatisch in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekster tot enig verblijf is gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van het bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

Het gegeven dat een ambtenaar naar aanleiding van de behandeling van een aanvraag om machtiging tot verblijf, die overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd ingediend, vaststelde dat verzoekster onwettig in het Rijk verbleef en het feit dat de vaststelling van dit onwettig verblijf het "gevolg" is van de behandeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf laat geenszins toe te concluderen dat de in casu bestreden beslissingen inhoudelijk of juridisch samenhangen en dat de ene beslissing voortvloeit uit of een gevolg is van de andere. De bemerking van verzoekster dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen – wat het gevolg is van het feit dat de ambtenaar een inbreuk op de verblijfswetgeving vaststelde toen hij het dossier van verzoekster ter hand nam om haar aanvraag om machtiging tot verblijf te onderzoeken – doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoekster nog uiteenzet dat in het arrest nr. 96 099 van 30 januari 2013 werd gesteld dat een nauwe samenhang tussen beslissingen duidelijk blijkt uit het gegeven dat deze beslissingen op dezelfde dag door dezelfde persoon werden genomen, moet worden gesteld dat niet blijkt dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot dit arrest vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak. Hierbij moet worden benadrukt dat in de zaak waarnaar verzoekster verwijst de eerste bestreden beslissing een beslissing was waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ongegrond wordt verklaard. De vernietiging van een dergelijke beslissing heeft tot gevolg dat een vreemdeling in het bezit kan worden gesteld van een attest van immatriculatie en in dat geval niet onwettig in het Rijk verblijft, zodat er implicaties kunnen zijn voor het bevel om het grondgebied te verlaten. Een dergelijke situatie doet zich in casu niet voor. Er dient tevens te worden geduïd dat arresten van de Raad hoe dan ook geen precedentswaarde hebben.

In de mate dat verzoekster daarnaast nog verwijst naar de arresten met nrs. 77 128 en 77 130 van 13 maart 2012 van de Raad waarin, met verwijzing naar het arrest van de Raad van State van 28 juni 2010 met nr. 205.924, wordt gesteld dat een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht en een bevel om het grondgebied te verlaten één en ondeelbaar zijn moet worden opgemerkt dat er in casu geen sprake is van verscheidene beslissingscomponenten die zijn opgenomen in één akte en dat de Raad van State reeds oordeelde dat uit het arrest nr. 205.924 van 28 juni 2010 niet op algemene wijze kan worden afgeleid dat alle beslissingen die een beslissing tot verwijdering bevatten één en ondeelbaar zouden zijn (cf. RvS 23 december 2013, nr. 10.181 (c)).

Verzoeksters beschouwingen laten niet toe een samenhang tussen de bestreden beslissingen vast te stellen.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan worden weerhouden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Ten overvloede moet worden gesteld dat trouwens niet blijkt dat verzoekster enig belang heeft bij de vernietiging van de tweede bestreden beslissing. Het is namelijk niet betwist dat verzoekster op 10 augustus 2010 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. Er blijkt derhalve niet dat de vernietiging van het herhaalde bevel om het grondgebied te verlaten verzoekster tot voordeel kan strekken. De raadvrouw van verzoekster weerlegt deze vaststelling ter terechtzitting niet.

3.3. De Raad merkt tevens op dat het niet is betwist dat de kinderen van verzoekster op het ogenblik dat zij haar verzoekschrift indiende minderjarig waren en dat deze kinderen hun gebruikelijke verblijfplaats in België hadden. Overeenkomstig artikel 35 van het Wetboek van internationaal privaatrecht worden de regels inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag derhalve beheerst door het Belgisch recht. De ouders oefenen het ouderlijk gezag, overeenkomstig de Belgische wetgeving, gezamenlijk uit. De minderjarige kinderen dienen dan ook te worden vertegenwoordigd door beide ouders samen (artikel 376, eerste lid van het Burgerlijk Wetboek, zie ook: RvS 29 maart 2010, nr. 202.434; RvS 23 december 2011, nr. 217.016) en een beroep dat werd ingediend door een persoon die niet gerechtigd is om alleen de minderjarige te vertegenwoordigen, is niet ontvankelijk (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie, 2. Ontvankelijkheid*, in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nrs. 93-97).

Het beroep is derhalve onontvankelijk in de mate dat het werd ingesteld door verzoekster handelend als vertegenwoordiger van haar kinderen.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals bepaald in van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955, van de artikelen 7.1, 9, 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verstrekt de volgende toelichting:

“Dienst vreemdelingenzaken meent dat de regularisatieaanvraag van verzoekers d.d. 06.08.2010 (met aanvulling dd 25.11.2011) op basis van artikel 9 bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

[...]

Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoekers geenszins als onontvankelijk kon worden beschouwd.

Dat de motivering van de bestreden beslissing om verzoekers aanvraag onontvankelijk te verklaren niet afdoende is en in strijd met artikel 9 bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekers begrijpen niet waarom DVZ tot deze conclusie komt, en wensen te reageren op de volgende beweringen:

1. Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van

09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011) Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

Verzoekers dienden op 06.08.2010 een regularisatieaanvraag in, op basis van de instructie dd. 19.07.2009

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen.

Het volgende werd ook gepubliceerd op de website van Kruispunt - Migratie in samenspraak met DVZ en kabinet van staatssecretaris De Block:

Sinds november 2011 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de motiveringen gewijzigd van negatieve beslissingen over een regularisatie-aanvraag (artikel 9bis Vreemdelingenwet). In negatieve beslissingen staat voortaan dat de criteria van de instructie van 19/7/2009 niet meer van toepassing zijn, aangezien deze instructie vernietigd werd door de Raad van State (RvSt arrest 198.769 van, 9/12/2009, en RvSt arrest nr. 215.571 van 5/10/2011).

Nochtans bevestigen zowel kabinet De Block als directie van DVZ nu dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Het afgesproken beleid wordt uitgevoerd tot wanneer een nieuw regularisatiebeleid wordt bekend gemaakt.

Volgens het arrest van de Raad van State van 5/10/2011 mogen de DVZ en de staatssecretaris geen bindende voorwaarden (in de zin van dwingend toe te passen regels) toevoegen aan artikel 9bis Vw. De DVZ en de staatssecretaris hebben ten gronde een discretionaire bevoegdheid om regularisatie toe te staan of te weigeren: zij moeten hun appreciatiemogelijkheid behouden.

Zij kunnen dus nog altijd regularisaties toestaan volgens eisen criteria. Zowel kabinet De Block als directie van DVZ lieten recent aan het Kruispunt M-I weten dat de criteria van de instructie nog steeds gelden voor wie eraan voldoet. Dat blijkt ook uit de positieve beslissingen die nog genomen worden. Wie voldoet aan de criteria van 19/7/2009 mag blijven vertrouwen dat deze worden toegepast, tot wanneer de regering eventueel een ander beleid zou meedelen: dat volgt uit het vertrouwensbeginsel en het behoorlijkbestuur.

Maar ook aanvragen die niet aan de criteria van de instructie voldoen, moeten op hun waarde beoordeeld en gemotiveerd worden. De criteria van de instructie zijn op zichzelf geen voldoende reden om een aanvraag af te wijzen. Dat verklaart de gewijzigde motiveringen van negatieve beslissingen.

Hieruit volgt dus dat het redelijkheidsbeginsel geschonden is!

"Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld"

Er werd op alle mogelijke manieren zowel media als officiële berichtgeving duidelijk gemaakt dat de instructie zou blijven gelden, in dit dossier wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de instructie.

In arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 vernietigt de Raad van State de regularisatieinstructie van 19 juli 2009.

Er is tot op heden geen enkele mededeling van DVZ of de Staatssecretaris geweest waarin bevestigd wordt dat de criteria niet meer mogen aangehaald worden. Integendeel, zolang er geen nieuwe richtlijn is mogen ze aangehaald worden.

Bovendien betekent dit dat alle vreemdelingen die een aanvraag in toepassing van artikel 9 bis, zich baserend op de instructie d.d. 19.07.2009, hebben ingediend en een verblijfskaart hebben bekommen, zijnde beperkte duur op basis van hun arbeidsmarkt zijnde onbeperkte duur op basis van hun ononderbroken verblijf van meer dan 5 jaar, dat ze allemaal een nieuwe beslissing moeten krijgen waarin DVZ meedeelt dat zij een verkeerde beslissing hebben genomen. Dat de beslissingen in het verleden gebaseerd waren op een instructie die vernietigd was en dat ze toch geen recht hebben op verblijf!

Via de media werd de instructie op alle mogelijke manieren bekend gemaakt. Dat DVZ op verschillende manieren dit zelf publiek heeft gemaakt. Dit betekent dat de instructie niet meer een interne beleidslijn was maar ook een instructie voor de vreemdelingen zelf waarop zij zich konden baseren.

In 2010 vroegen vroegen 36.848 mensen regularisatie aan.

De minister van Binnenlandse Zaken keurde in 2010 15.426 regularisatiedossiers goed. Alles samen gaat het om 24.199 personen. Het gaat om verschillende types regularisatie:

- op medische gronden*
- lange asielprocedures*
- humanitaire redenen*
- de illegaal verblijvende ouders van een Belgisch kinderen*

Dit betekent dus dat voor 2010 alleen al de 15.426 regularisatiedossiers opnieuw moeten bekeken worden.

Dat op de website van binnenlandse zaken het volgende werd gepubliceerd : Aanvragen Om Machtiging Tot Verblijf Voor Humanitaire Redenen Statistische Gegevens- Dienstjaar 2011

Dat wij kunnen vaststellen dat er nooit eerder zoveel geregulariseerde personen waren dan in 2009 en 2010! Dat van de 24 199 mensen die op basis van 2.8A en 2.8B een aanvraag indienden 15.426 werkelijk ook geregulariseerd werden!

Dit is duidelijk een schending van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel!

De aanvragen die ingediend werden tussen 15.09.2009 en 15.12.2009 en onmiddellijk behandeld werden op basis van de instructies ontvankelijk en gegrond verklaard.

Bovendien neemt DVZ nog altijd beslissingen waarin nog steeds verwezen wordt naar de instructie en de mogelijkheid wordt gegeven om een arbeidskaart B aan te vragen. Wij kunnen tientallen voorbeelden voorleggen waarin dit het geval is.

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel!

Schending van het gelijkheidsbeginsel is slechts denkbaar, zo stelt de Raad van State uitdrukkelijk wanneer de overheid optreedt ter uitoefening van een discretionaire bevoegdheid In een arrest van 13 juli 1990 werd dit als volgt uitgelegd: "dat zulk een schending immers hierin bestaat dat de overheid ter zake beslissingsrecht heeft, zonder een deugdelijke reden te doen gelden aan de ene burger geeft of oplegt, wat ze de andere burger niet geeft of oplegt"

In casu hoewel de instructie reeds in december 2009 vernietigd werd, bleef DVZ dat toepassen en zelfs op basis hiervan verblijfsmachtigingen toekennen.

Dat wij uit het voorgaande kunnen afleiden dat de richtlijn op 11 december 2009 werd bekendgemaakt door toenmalige staatssecretaris bevoegd voor asiel en migratie M. Wathelet en deze nog steeds gelden daar er geen andere instructie en/of richtlijn bekendgemaakt werd.

In een memorie verwijst verwerende partij zelf naar een arrest van uw Raad met de volgende opmerking:

Door binnen het kader van haar discretionaire bevoegdheid alle elementen die vooropgesteld waren in de vernietigde instructie te hernemen als waren het nieuwe criteria voor een beoordeling ten gronde van de regularisatieaanvraag, kan de verwerende partij geen willekeur worden verweten."

Doch, in deze beslissing faalt men er zelfs in om de aanvraag van verzoekers aan de instructie te toetsen... Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

2. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene kwam

België binnen als [M.R.]. Ze vroeg onder deze identiteit, op 07.06.2002, asiel aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 19.07.2002 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staat[...]lozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. De duur van de asielprocedure - namelijk iets meer dan 1 maand- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Dat verzoekster er steeds alles aan gedaan heeft om legaal verblijf te bemachtigen. Verzoekster kan niet terugkeren naar haar land van herkomst!

Indien verzoekster terug dient te keren naar haar land van herkomst zal art 3 van het EVRM geschonden worden.

Zoals uit het bovenstaande blijkt, is er wel degelijk sprake van buitengewone omstandigheden, waardoor de regularisatieaanvraag van verzoekster in België werd ingediend.

Dat deze stelling door DVZ getuigt van een gebrekkig onderzoek naar het dossier van verzoekster!

In eerste instantie wenst verzoekster op te merken dat zij gekozen heeft voor legaal verblijf in België, maar ook illegaal verblijf omwille van het feit dat haar veiligheid er gegarandeerd kan worden, zij hier een beter leven kan opbouwen voor haar kinderen, die hier school lopen en in afwachting van een beslissing m.b.t. haar regularisatie.

Bovendien kan verzoekster op geen enkele manier uit het voorgaande afleiden waarom haar langdurig verblijf en haar integratie niet kunnen leiden tot regularisatie.

Dat verzoekster ondertussen reeds meer dan 11 jaar op het Belgisch grondgebied verblijft!

DVZ dient minstens te motiveren waarom haar integratie en langdurig verblijf geen reden kunnen vormen tot regularisatie.

Door middel van deze zin kan DVZ alle aanvragen weigeren. Een aanvraag 9bis is nog altijd aanvraag om humanitaire redenen !!

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekster, waaronder haar langdurig verblijf, het feit dat verzoekster geen strafbare feiten heeft gepleegd, haar integratie, ...

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr. 80 255 Van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de formele motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie geen grond kan vormen tot regularisatie.

Dat dit alles een schending is van de motiveringsplicht.

Dat DVZ hiermee nogmaals de motiveringsplicht schendt. Waarom kan een langdurig verblijf en al deze tekenen van integratie geen reden zijn om betrokkenen een verblijf toe te kennen?

3. Bij de aanvraag 9bis wordt een verklaring gegeven voor deze identiteitsfraude. Betrokkene zou daartoe verplicht zijn geweest zijn door haar toenmalige echtgenoot. Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf aangeeft dat ze sinds 21.06.2006 feitelijk gescheiden leeft van haar (ex)man en dat ze reeds een tweetal jaren (sinds 2008) met hem gebroken heeft. Toch heeft het nog tot het indienen van de aanvraag art 9bis dd 06.08.2010 geduurd om haar echte naam op te geven, ondanks het feit dat ze reeds gescheiden leefde van en gebroken had met haar echtgenoot. Ze heeft in het verleden - zelfs na het breken met haar echtgenoot- verschillende regularisatieaanvragen ingediend voor haar en de kinderen, doch nooit melding gemaakt van haar echte identiteit. De aanvraag 9bis omvat ook een spijtbetuiging. Betrokkene geeft dus zelf toe valse informatie te hebben verschaft aan de asiel- en migratiediensten.

Dat betrokkene spijt heeft, doet niets af aan het feit dat betrokkene de Belgische overheid heeft trachten te misleiden.

Dient verwerende partij er niet op gewezen te worden, dat het dossier van verzoekster zorgvuldig onderzocht dient te worden en dat de beslissing gebaseerd moet zijn op feiten?!

Uit het administratief dossier van verzoekster blijkt zeer duidelijk dat er geen sprake kan zijn van enige misleiding van de Belgische autoriteiten.

Verzoekster diende op 07.06.2002 een asielaanvraag in, onder een verkeerde naam.

Dit wordt niet ontkend door verzoekster, meer nog zij heeft zelf het nodige gedaan om nu haar juiste identiteit duidelijk te maken.

Dat zij, zoals eerder gesteld, onder druk werd gezet door haar ex-echtgenoot. Dat de ex-echtgenoot van verzoekster momenteel in de gevangenis verblijft.

U zal de ernst kunnen vaststellen van de feiten die haar ex-echtgenoot ten laste gelegd worden en begrijpen waarop cliënte niet tegen hem durfde in te gaan.

Nu haar ex-echtgenoot opgesloten is, voelt verzoekster zich eindelijk veilig genoeg om haar correcte identiteitsgegevens door te geven.

Dat zij zich heeft laten leiden door angst en hier heel veel spijt van heeft.

Dat het duidelijk mag zijn dat verzoekster op basis van deze, nog geldende instructies, geregulariseerd dient te worden.

Uit de verklaringen van verzoekster, blijkt duidelijk dat zij onder druk werd gezet door haar ex-echtgenoot en dat zij veel spijt heeft van haar keuze. Het is onredelijk van DVZ om de aanvraag van verzoekster onontvankelijk te verklaren louter en alleen omdat zij een verkeerde achternaam doorgaf.

Dat deze motivering van verwerende partij het rechtszekerheidsbeginsel flagrant schendt!

DVZ dient haar beslissing te nemen gebaseerd op feiten en accurate kennis van het administratief dossier!

Het mag duidelijk zijn dat DVZ het rechtszekerheidsbeginsel flagrant schendt door, louter op basis van een achternaam, verzoekster te "veroordelen".

Het mag duidelijk zijn dat verzoekster nooit de intentie gehad heeft de Belgische instanties te misleiden en dat er bijgevolg geen sprake kan zijn van het beginsel "fraus omnia corrumpit".

4. Er dient te worden besloten tot de toepassing van het beginsel "fraus omnia corrumpit", namelijk dat de vaststelling van het bedrieglijk handelen van betrokkene met de bedoeling om de Belgische staat te bedriegen, volstaat om de aanvraag te weigeren. (RvS 24.11.2004, arrestnr. 137.563), gezien de identiteitsgegevens die staan vermeld in haar paspoort- dewelke zij nu pas voorlegt- niet overeenstemmen met de identiteitsgegevens die betrokkene tot op dat moment zelf heeft opgegeven in de contacten met de Belgische overheidsdiensten. Betrokkene trachtte bij haar asielaanvraag en aanvragen 9.3/9bis een verblijfsrecht of -machtiging te verkrijgen door de Belgische asiel- en migratiediensten op intentionele wijze te misleiden. Uit frauduleus handelen kunnen immers geen

rechten worden geput. Betrokkene kan zich aldus ook niet dienstig beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke tot stand werden gebracht. Derhalve kan met haar integratie (duurzame sociale zouden zich hebben ontwikkeld, de Nederlandse taal machtig zou zijn, werkbereid zijn en gewerkt heeft (zie arbeidsovereenkomst en loonfiches), een vrienden- en kennissenkring zou hebben uitgebouwd), hoe bewonderenswaardig ook, en met de scholing van de kinderen geen rekening worden gehouden aangezien deze het rechtstreekse gevolg zijn van de door haar gepleegde fraude. Het feit dat de door betrokkene aangehaalde elementen van integratie reëel zijn, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Integratie veronderstelt namelijk dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van fraude en misdrijven.

Dvz stelt in haar beslissing dat zij geen rekening dienen te houden met de opgebouwde integratie van verzoekster, hoewel zij deze reëel achten.

Dat dit werkelijk onbegrijpelijk is voor verzoekster en het redelijkheidsbeginsel schendt!

Het mag duidelijk blijken dat verwerende partij steeds opnieuw drogredenen zoekt om geen rekening te moeten houden met de opgebouwde integratie van verzoekster... Men gebruikt steeds een andere argumentatie!

DVZ stelt dat de integratie van verzoekster zou zijn voortgekomen vanuit haar, zogenaamd, frauduleuze verklaringen maar erkent wel dat ze reëel is.

Deze motivering is niet redelijk te verantwoorden.

Zelfs indien cliënte van begin af aan haar correcte identiteit bekend had gemaakt, zou dit tot hetzelfde resultaat geleid hebben. Verzoekster gaf enkel een andere achternaam door.

Dit heeft geen invloed gehad op haar asielrelaas of haar opgebouwde integratie!

Bovendien is het onaanvaardbaar dat verwerende partij spreekt over "fraude en misdrijven". Verzoekster heeft nooit enig misdrijf gepleegd en het is flagrant onjuist om het tegengestelde te beweren!

Verzoekster wenst bovendien op te merken dat zij uit het verondersteld frauduleus handelen geen enkel voordeel of recht geput heeft.

Het is op basis van haar goede wil en harde inspanningen dat er sprake is van reële integratie!

Dat het onredelijk is van verwerende partij om geen rekening te houden met de opgebouwde integratie van verzoekster!

Bovendien schendt deze uitspraak eveneens het vertrouwensbeginsel!

Het vertrouwensbeginsel houdt in dat een partij mag vertrouwen op uitlatingen en uitgaan van gedragingen van de wederpartij.

DVZ heeft bijna drie jaar na het indienen van de regularisatieaanvraag en haar nationaal paspoort, een onontvankelijkheidsbeslissing genomen. Zonder rekening te houden met de integratie van verzoekster en het geheel van feitelijke elementen.

Het mag duidelijk zijn dat dit het vertrouwensbeginsel schendt! Uit de acties van verwerende partij bleek op geen enkele wijze dat verzoekster een onontvankelijkheidsbeslissing zou ontvangen!

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij er enkel op gericht lijkt te zijn om het verblijf van verzoekster zonder gegronde redenen te beëindigen en haar dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

5. Bovendien betekende zij reeds op 13.06.2002 een bevel om het grondgebied te verlaten. Het feit dat zij dit niet opgevolgd heeft en zich intussen verder zou hebben geïntegreerd en de kinderen school heeft laten lopen, is te wijten aan de eigen houding en gebeurde in illegaal verblijf. Ook het argument dat ze geen enkel belang meer heeft, noch een binding heeft met haar thuisland, vormt om diezelfde redenen

geen buitengewone omstandigheid. Betrokkene had moeten gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

DVZ heeft gemakshalve de aanvraag onontvankelijk verklaard om deze elementen in de gegrondheid niet te behandelen.

Bovendien wenst verzoekster op te merken dat de kinderen niet gestraft mogen worden voor de acties van hun ouder!

Verzoekster is naar België gekomen omwille van het feit dat zij hier een veilig leven voor zichzelf en haar kinderen kon opbouwen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekster naar België gereisd is, waar zij een veilig leven kan leiden en een degelijke opleiding voor haar kinderen kan krijgen, een menselijke reactie was!

De jongste kinderen hebben enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kennen slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Professor Suetens geeft de volgende omschrijving m.b.t. het redelijkheidsbeginsel: "wanneer het bestuursorgaan op evidente wijze een onjuist gebruik van zijn beleidsvrijheid heeft gemaakt, maw wanneer het bestuur kennelijk onredelijk heeft gehandeld."

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties van de ouders!

Dat verzoekster van mening is dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij geregulariseerd dient te worden nu duidelijk blijkt dat DVZ haar integratie niet betwist.

De integratie van verzoekster is uiteraard het gevolg van haar houding, van haar inspanningen en haar goede wil. Dat men hier dus rekening mee dient te houden in het ontvankelijkheidsonderzoek!

Wat beoogt men hier eigenlijk mee?! Het lijkt of verwerende partij slechts rekening wenst te houden met integratie, indien ze voortkomt ondanks de eigen houding van verzoekster. Dit kan toch niet de bedoeling zijn? !

6. Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient opgemerkt te worden dat betrokkene reeds enkele keren een bevel om het grondgebied te verlaten, heeft gekregen. Doch betrokkene heeft daaraan nooit gevolg gegeven en is steeds op het Belgisch grondgebied gebleven, waardoor de scholing van de kinderen bleef doorlopen. Betrokkene heeft ook telkens na het verkrijgen van een bevel om het grondgebied te verlaten, een nieuwe procedure opgestart en zo haar verblijf verlengd. Dit roept fundamentele vragen om met betrekking tot wie verantwoordelijk is voor een situatie die ten principale ontstaan is uit het niet gehoor geven aan de vertrekplicht, het steeds opnieuw beginnen van procedures en (daarmee) het verlengen van verblijf.

Integendeel tot wat DVZ stelt, vormt het feit dat de kinderen van verzoekers hier naar school gaan, wel degelijk een buitengewone omstandigheid !

Annemie Turtelboom, vorig minister van Migratie en Asiel, gaf op 26.03.2009 instructie aan DVZ over de regularisatie van vreemdelingen die zich in een prangende humanitaire situatie bevinden. Zij voerde een

nieuw regularisatiecriterium in voor families met schoolgaande kinderen sinds 2007. Dit criterium werd eveneens bevestigd in de instructie van 19.07.2009.

Verzoekster en haar kinderen voldoen dan ook aan de voorwaarden:

Verzoekster heeft twee kinderen die school lopen in het middelbaar onderwijs en één kind dat school loopt in het lager onderwijs.

Zij en haar kinderen komen dus in aanmerking om geregulariseerd te worden op basis van prangende humanitaire situatie: schoolgaande kinderen.

DVZ heeft de aanvraag onontvankelijk verklaard zonder rekening te houden met de aangehaalde feiten.

Dat dit dan ook een schending is van de materiële motiveringsplicht!

Verzoekster komt in aanmerking voor regularisatie op basis van de schoolgaande kinderen, hun aanvraag diende dan ook in de grondigheid behandeld te worden.

Het is niet afdoende deze motivering te geven om te stellen dat verzoekster niet in aanmerking komt voor regularisatie omdat er geen buitengewone omstandigheden zijn.

Het feit dat zij schoolgaande kinderen heeft, allen schoolplichtig, is al een buitengewone omstandigheid. Immers, zij kan toch niet zomaar haar kinderen van school halen om terug te keren naar Servië om aldaar een aanvraag in te dienen.

De insinuatie dat verzoekster zelf de belangen van haar kinderen heeft geschaad door de kinderen in België naar school te laten gaan is niet alleen absurd, maar ook volledig fout.

Acht verwerende partij het onderwijs in België minderwaardig aan dat van Servië? Slechts indien dit het geval is, schaadt dit de belangen van de kinderen.

DVZ dient het dossier grondig te onderzoeken en rekening te houden met ALLE elementen in het dossier!

Dat het feit dat verzoekster naar België gereisd is, waar zij een veilig leven kan leiden en een degelijke opleiding voor haar kinderen kan krijgen, een menselijke reactie was!

Het jongste kind heeft enkel in de Nederlandse taal opleiding gehad en kent slechts de Belgische cultuur en gewoontes.

Hoe kan men in het geval van de kinderen spreken van hun "land van herkomst"?! Het jongste kind is er nooit geweest en de oudere slechts een aantal jaar... Het land van herkomst van de kinderen is België!

Het is dan ook onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

Hier wordt met de toekomst van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Het is onredelijk van DVZ om geen rekening te houden met het belang van de kinderen!

De kinderen mogen immers niet gestraft worden voor de acties van de ouders!

7, Dat de scholing van de kinderen onderbroken wordt bij een terugkeer, heeft ze aldus grotendeels in de hand gewerkt. Gezien dit alles kan aldus gesteld dat er van een schending van het Kinderrechtenverdrag geen sprake kan zijn.

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind recht heeft op onderwijs.

*Art 28 en 29 van het IVRK bepaalt immers het volgende :
Artikel 28 Onderwijs*

Het kind heeft recht op onderwijs. Basisonderwijs is voor ieder kind gratis en verplicht. De overheid zorgt ervoor dat het voortgezet - en beroepsonderwijs toegankelijk is voor ieder kind, in overeenstemming met zijn of haar leerniveau. De overheid pakt vroegtijdig handhaving van de discipline op school moet de menselijke waardigheid en kinderrechten respecteren.

Internationale samenwerking is nodig om analfabetisme te voorkomen.

Artikel 29 Onderwijsdoelstellingen

Het kind heeft recht op onderwijs dat is gericht op: de ontplooiing van het kind; respect voor mensenrechten en voor de eigen culturele identiteit, de waarden van het eigen land en van andere landen; vrede en verdraagzaamheid; gelijkheid tussen geslachten; vriendschap tussen alle volken en groepen en eerbied voor het milieu. Iedereen is vrij om een school naar eigen inzicht op te richten met inachtneming van deze beginselen en de door de overheid vastgestelde minimumnormen voor alle scholen.

De stelling van verwerende partij als zou het kinderrechtenverdrag niet worden geschonden omdat verzoekster een onderbreking van de scholing in de hand zou hebben gewerkt is absurd en hallucinant !

Verzoekster is ouder van twee dochters. In Servië kunnen zij niet dezelfde kansen krijgen in het onderwijs. In het bijgevoegd statistieken van Unicef, staat duidelijk vermeld dat slechts 17% van de Roma meisjes toegang hebben tot het middelbaar onderwijs.

DVZ stelt dat de kinderen van verzoekster geen gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet in hun land van herkomst terug te vinden is, maar negeert het feit dat zelfs de basisinfrastructuur niet beschikbaar is voor kinderen, en in het bijzonder meisjes in Servië.

Het getuigt van een gebrek aan zorgvuldigheid en redelijkheid om, zonder enig onderzoek of documentatie, te stellen dat de kinderen van verzoekster geen gespecialiseerde onderwijs behoeven en de nodige infrastructuur in het land van herkomst aanwezig zou zijn.

Dit is eveneens flagrant fout! De dochters van verzoekster hebben geen toegang tot onderwijs in Servië!

De enige kans voor verzoekster om haar kinderen een volwaardige opleiding te geven, is in België! !

Dat dit dus wel degelijk een buitengewone omstandigheid vormt!

De kinderen van verzoekster moeten de kans krijgen op onderwijs!

8. Dat haar jongste kind in België werd geboren verantwoordt niet dat haar verblijf in België wordt geregulariseerd. Er dient te worden opgemerkt dat uit het louter feit dat men in België wordt geboren, naar Belgische wetgeving, niet automatisch een recht op verblijf vloeit.

Uiteraard vloeit uit het louter feit dat het jongste kind in België is geboren, geen recht op verblijf!

Doch, het feit dat het jongste kind reeds 9 jaar in België leeft en opgroeit, is wel degelijk een grond tot verblijfsmachtiging!

Verzoekster en haar kinderen verblijven reeds meer dan 11 jaar op het Belgisch grondgebied.

Daar waar men in andere dossiers stelt dat de opgebouwde integratie in België niet opweegt tegen het langdurig verblijf in België, maakt het ditmaal de afweging niet!

Dat dit onredelijk is en onaanvaardbaar!

De kinderen van verzoekster verblijven al bijna hun hele leven in België, dat het onredelijk is van verwerende partij om daar geen rekening mee te maken!

9. Wat de vermeende schending van art 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen verzoekers hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3

EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Ook het aangehaalde artikel 1 van het verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10/12/1984, kan niet weerhouden worden. Hiervoor geldt dezelfde motivering als voor art 3 van het EVRM. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Verzoekster bevindt zich eveneens in buitengewone omstandigheden daar een terugkeer naar Servië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen".

Wanneer verzoekster zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden. Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensenwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

DVZ merkt op dat verzoekster het gevaar voor de schending van art 3 van het EVRM dient te bewijzen. Verzoekster wenst op te merken dat uit de vele recente media wel degelijk blijkt dat de situatie in Servië nog steeds levensgevaarlijk is.

Dat het algemeen geweten is dat de situatie voor Roma's in Servië verre van ideaal is.

Er zijn nog steeds schendingen van fundamentele rechten in hoofde van Roma's. De roma zijn onderhevig aan discriminatie, vooroordelen en intolerantie en zijn soms het slachtoffer van een aantal individuele aanvallen.

Roma zijn vaak slachtoffer van onverdraagzaamheid en haat. Er is weinig steun voor de slachtoffers van discriminatie en er is behoefte aan een grotere inzet van de kant van alle betrokkenen - de politie, het openbaar ministerie en rechterlijke macht - die ervoor moeten zorgen dat de wetgeving volledig wordt afgedwongen.

Roma krijgen nog steeds te maken met zeer moeilijke levensomstandigheden en frequente discriminatie met name op het gebied van de toegang tot onderwijs, sociale bescherming, gezondheidszorg, werkgelegenheid en adequate huisvesting.

Corruptie binnen de politie blijkt een ernstig probleem, hierdoor kunnen zij onmogelijk bescherming zoeken.

Roma hebben te maken met maatschappelijke aversie en discriminatie door alle andere etnische groepen.

Het is onverantwoord om in dergelijke omstandigheden burgers terug te sturen en hen bloot te stellen aan dergelijke gevaarlijke situaties.

Verzoekster is uit haar land van herkomst gevlucht omwille van problemen. Indien zij terugkeert naar haar land van herkomst zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Voor cliënte die de Servische nationaliteit heeft is het onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst.

Immers zij is uit het land gevlucht en is er al geruime tijd niet meer geweest. Zij kan bij gevolg dus ook niet terugkeren!

Zoals eerder gesteld, kan er, voor het jongste kind, zelfs geen sprake zijn van een "land van herkomst", zij is er nog nooit geweest! Ook de andere kinderen hebben nauwelijks een band met Servië.

Hoe kan zij geacht worden terug een leven op te bouwen in Servië, als zij daar al meer dan 11 jaar niet meer geweest is en vreest voor haar leven??

Tevens dient te worden opgemerkt dat men steeds de afweging maakt van het verblijf in het land van herkomst ten opzichte van dit in België, indien dit in het nadeel van verzoeker kan worden aangewend.

Dat er dus wel degelijk een schending van het redelijkheidsbeginsel plaatsvindt, nu in dit dossier deze afweging onvermijdelijk tot verblijf zou leiden gezien haar langdurig verblijf, maar ook vooral door het langdurig verblijf van de kinderen.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

DVZ schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoekster al dan niet kan terugkeren naar haar land van herkomst.

Verzoekster is al jaren niet meer in haar land van herkomst geweest.

Zij heeft schrik dat zij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in haar land van herkomst of ernstige bedreiging van haar leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of gewapend conflict.

Bovendien kan verzoekster dit niet toepassen op haar persoonlijke situatie, zij kan immers niet terugkeren naar haar land van herkomst! Zij is Servië ontvlucht uit schrik voor haar leven!

Dat zij onmogelijk kan terugkeren om aan DVZ te bewijzen wat de gevolgen zouden kunnen zijn, dat men hier dus altijd spreekt van een hypothetische situatie.

Dat zij dan ook onder de bescherming valt van art 3 EVRM. Verzoekster begrijpt niet waarom dit niet beschouwd kan worden als een buitengewone omstandigheid.

10. Wat het invoeren van art 8 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor haar en haar kinderen geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Ze geeft zelf aan dat ze reeds lange tijd gescheiden leeft van haar (ex-) man. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art 8 van het EVRM.

Dat deze uitspraak onaanvaardbaar is voor verzoekster!

Er wordt immers geen rekening gehouden met het feit dat de ex-man van verzoekster de vader van haar kinderen is en dat de kinderen recht hebben op een band met hun vader!

Art 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De kinderen van verzoekster hebben het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

"Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd."

De kinderen hebben recht op een relatie met beide ouders, verzoekster en haar kinderen kunnen niet terugkeren naar hun land van herkomst!

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

"1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind."

Dat het duidelijk is dat de kinderen van verzoekster het recht hebben een band met de vader te onderhouden, en dat ze die kans ook moeten kunnen krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn/haar ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hier wordt met het welzijn van de kinderen gespeeld, in de meest negatieve zin van het woord!

Hoe kunnen de kinderen van verzoekster een band opbouwen met de vader, indien zij teruggestuurd worden naar Servië??

Bovendien sprak het Europees Hof zich reeds uit in een vergelijkbare zaak, nl: Case of Nunez v. Norway (Application no. 55597/09) - 28 June 2011

In dit arrest wordt het volgende vermeld:

§1. It is to be noted that from their birth in 2002 and 2003, respectively, until the City Court's judgment of 24 May 2007 in the custody case, the children had been living permanently with the applicant, who had also assumed their daily care since her separation from their father in October 2005. (...) As observed by the Supreme Court minority, together with the father, the applicant was the most important person in the children 's lives.

§2. Also, an equally important consequence of the said judgment of 24May 2007 was that the children, who had lived all their lives in Norway, would remain in the country in order to live with their father, a settled immigrant.

§3. Moreover, in the assessment of the Supreme Court's minority, the children had experienced stress, presumably due to the risk of their mother's being expelled as well as disruption in their care situation, first by their parents' being separated, then by being moved from their mother 's home to that of their father. They would have difficulty in understanding the reasons were they to be separated from their mother. Pending her expulsion and the two-year re-entry ban she would probably not return to Norway and it was uncertain whether they would be able to visit her outside Norway. The Court has taken note that, as observed by the Supreme Court's majority, Mr O. stated that, in the event that the applicant were to be expelled, he would facilitate contacts between the children and her, notably during summer and Christmas holidays. According to the Supreme Court 's majority, there was no reason to assume that it would not be possible to maintain contact between the children and the applicant during the expulsion period. Nevertheless, the Court observes that, as a result of the decisions taken in the expulsion case and in the custody case, the children would in all likelihood be separated from their mother practically for two years, a very long period for children of the ages in question. There is no guarantee that at the end of this period the mother would be able to return. Whether their separation would be permanent or temporary is in the realm of speculation. In these circumstances, it could be assumed that the children were vulnerable, as held by the minority of the Supreme Court.

Dat dienst vreemdelingenzaken op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

11. De advocaat van betrokkene beweert dat het verblijf van betrokkene geregulariseerd dient te worden omdat haar situatie gelijkaardig zou zijn aan de situatie van andere vreemdelingen die geregulariseerd werden. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen haar eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Verzoekster wenst op te merken dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, verzoekster wel degelijk de nodige informatie verschaftte om te bewijzen dat het ging om gelijkaardige dossiers.

Dat het voor verzoekster bijgevolg onbegrijpelijk is, waarom DVZ hier geen rekening mee heeft gehouden in zijn beslissing. Meer nog, DVZ acht het zelfs niet noodzakelijk hier rekening mee te houden!

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."

DVZ dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier. Dat, in tegendeel tot wat DVZ stelt, men er niet 'zonder meer' van dient uit te gaan dat de omstandigheden waarin verzoekster verkeert analoog zijn aan diegene waaraan zij refereert.

Het mag duidelijk blijken uit de informatie die verzoekster toevoegde aan haar administratief dossier, dat er wel degelijk sprake is van gelijkaardige situaties en dat het rechtszekerheidsbeginsel gerespecteerd dient te worden!

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitlatingen of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.

Dat het voor verzoekster onbegrijpelijk is dat verzoekers in vergelijkbare dossiers wel geregulariseerd werden, en zij een negatieve beslissing ontving.

Bijgevolg,

Dat verzoekers van mening zijn dat zij voldoende hebben aangetoond dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden, en dat zij van mening zijn dat hun regularisatieaanvraag ten gronde behandeld moest worden.

Immers, artikel 9 bis van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende.

Art. 9bis. <W 2006-09-15/72, art. 4, 041; Inwerkingtreding : 01-06-2007> § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op
- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

Dat verzoekers van mening zijn, dat zij volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg een regularisatieaanvraag op basis van art 9bis indienden.

Dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden (zie voorgaande) en dat verzoekers wel degelijk voldoen aan de basisvoorwaarden waardoor de aanvraag van verzoekers ten gronde moest behandeld worden.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden en zij zich duidelijk vergissen in dit dossier en een en ander over het hoofd hebben gezien.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel en gelijkheidsbeginsel.

In gelijkaardige dossiers verklaart DVZ de aanvragen wel gegrond en houdt men rekening met alle aangehaalde elementen.

Hoewel de instructie vernietigd werd door de Raad van State, zou de minister, thans de staatssecretaris, in haar discretionaire bevoegdheid de instructie blijven toepassen. (zie voorgaande)

Dat verzoekers volledig aan deze voorwaarden voldoen en bijgevolg geregulariseerd dienen te worden!

Bovendien is het voor verzoekers niet duidelijk WAAROM DVZ hier geen rekening mee houdt in haar beslissing. Indien DVZ van mening is dat deze criteria niet van toepassing zijn op verzoekers, dienen zij op zijn minst te motiveren waarom niet aangezien zij nog steeds over de discretionaire bevoegdheid beschikken om deze toe te passen.

Gezien men immers zo het gelijkheidsbeginsel schendt daar men tot op heden en op basis van deze instructie die men omwille van zijn discretionaire bevoegdheid toepast, positieve beslissingen blijft nemen.

We kunnen immers menige voorbeelden voorleggen van situaties waarin DVZ tot op heden nog beslissingen neemt, naar aanleiding en op basis van de "zogezegd vernietigde" instructie.

Gelieve in de bijlage (zie stuk 4), alvast één concreet voorbeeld terug te vinden van zo'n beslissing. Op 04.03.2013 mochten we nog dergelijke instructie ontvangen.

Cliënten kregen een beslissing van DVZ die enkel en alleen kan voortvloeien uit de instructie van 19.07.2009. Zoals duidelijk aangeduid in bijgevoegde stukken, werden deze beslissingen genomen op basis van de criteria zoals gesteld in punt 2.8B van de instructie.

Verzoekers begrijpen niet waarom deze instructie wel van toepassing is op het ene dossier, en weer niet in het andere.

Dat dit een flagrante schending uitmaakt van het gelijkheidsbeginsel!

Dat dan ook het gelijkheidsbeginsel dient gerespecteerd te worden en de bestreden beslissing dan ook een schending is van het gelijkheidsbeginsel .

Verzoekers voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in de instructie d.d. 19.07.2009, met name prangende humanitaire situatie.

Dat DVZ bij het nemen van haar beslissing hier geen rekening mee heeft gehouden !Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat verzoekers helemaal niet inzien waarom men weigert rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers.

Dat verzoekers dan ook menen dat hun aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld.

Het lijkt alsof verwerende partij uit het oog is verloren dat een aanvraag op basis van artikel 9bis nog steeds een aanvraag is op basis van humanitaire redenen! Uit de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de ratio legis van art 9bis geschonden is door DVZ.

Verwerende partij dient immers rekening te houden met ALLE elementen in het dossier van verzoekers, waaronder hun langdurig verblijf, het feit dat verzoekers geen strafbare feiten hebben gepleegd, het feit dat verzoekster schoolplichtige kinderen heeft, haar integratie, ...

Dat verzoekers dan ook vragen huidige beslissing te willen schorsen en vernietigen omwille van het feit dat deze een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en motiveringsplicht."

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

"De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissingen in casu duidelijk de motieven en de juridische grond aangeven op basis waarvan zij werden genomen. In de motivering van de beslissing aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat de door de verzoekster aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vervolgens wordt uiteengezet dat ingevolge rechtspraak van de Raad van State de criteria in de instructie van 19 juli 2009 niet meer van toepassing zijn. Er wordt concreet toegelicht waarom de aangehaalde argumenten niet kunnen worden weerhouden als een buitengewone omstandigheid. Voorts wordt er verwezen naar alle regularisatieaanvragen die door verzoekster werden ingediend onder de naam [M.R.] en gesteld dat zij pas thans, bij het indienen van de aanvraag op 6 augustus 2010, toegeeft dat haar echte naam [S.R.] is.

Zij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

In de bestreden beslissing werd aangegeven dat de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 en verzoeker zich hier aldus niet meer op kan beroepen.

De Raad van State oordeelde immers dat deze instructie "het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen", omdat "door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden" en omdat uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt."

Waar verzoekster het vertrouwensbeginsel geschonden acht, dient erop te worden gewezen dat, daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat verzoekster er mocht van uitgaan dat hij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet met zich mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een

administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomstige bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

Daarnaast moet worden gesteld dat het feit dat er in het verleden toepassing werd gemaakt van een beleidsinstructie die door de Raad van State werd vernietigd en dit in voorliggende zaak niet doet hoe dan ook niet kan leiden tot het besluit dat het gelijkheidsbeginsel en artikel 10 van de Grondwet geschonden zijn. Verzoekers gaan immers voorbij aan het feit dat er geen gelijkheid in de onwettigheid bestaat (cf. RvS 30 augustus 2006, nr. 162.092). Indien een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in bepaalde gevallen ontvankelijk verklaard werd zonder dat aan de door de wetgever gestelde vereiste was voldaan dat buitengewone omstandigheden dienden te worden aangetoond, dan impliceert dit niet dat het bestuur bij een volgende beslissing opnieuw de wet kan of moet miskennen. Ten overvloede, laat verzoekster na uiteen te zetten dat zij zich in exact dezelfde omstandigheden bevindt als de situatie waarnaar zij verwijst.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dat luidt als volgt:

" In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen.

In de bestreden beslissing wordt expliciet ingegaan op het feit dat verzoekster pas thans haar echte naam kenbaar maakt. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

(...) Bij de aanvraag 9bis wordt een verklaring gegeven voor deze identiteitsfraude; Betrokkene zou daartoe verplicht geweest zijn door haar toenmalige echtgenoot. Hier dient opgemerkt te worden dat betrokkene zelf aangeeft dat ze sinds 21.06.2006 feitelijk gescheiden leeft van haar (ex) man en dat ze reeds een tweetal jaren (sinds 2008) met hem gebroken heeft. Toch heeft het nog tot het indienen van de aanvraag art 9bis dd.06.08.2010 geduurd om haar echte naam op te geven, ondanks het feit dat ze reeds gescheiden leefde van en gebroken had met haar echtgenoot. Ze heeft in het verleden - zelfs na het breken met haar echtgenoot - verschillende regularisatieaanvragen ingediend voor haar en de kinderen, doch nooit melding gemaakt van haar echte identiteit. De aanvraag 9bis omvat ook een spijtbetuiing. Betrokkene geeft dus zelf toe valse informatie te hebben verschaft aan de asiel- en migratiediensten; Dat betrokkene spijt heeft, doet niets af aan het feit dat betrokkene de Belgische overheid heeft trachten te misleiden. (...)"

In haar verzoekschrift herhaalt verzoekster dat zij onder druk stond van haar man en dat zij spijt heeft, doch voert hiermee niets anders toe dan dat wat reeds beoordeeld werd door de verwerende partij en uitvoerig werd meegedeeld in de beslissing. Zij toont niet aan dat in de beslissing onterecht toepassing werd gemaakt van het beginsel 'fraus omnia corrumpit'.

Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoekster reeds voordien bevolen werd om het grondgebied te verlaten (onder andere op 13 juni 2002 en op 18 augustus 2005). Het is geenszins kennelijk onredelijk

te stellen dat verzoekster uit illegaal verblijf en uit frauduleus handelen geen rechten kan putten. Het feit dat haar kinderen hier school lopen is het gevolg van het handelen van verzoekster, daar zij zelf verkoos geen uitvoering te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Ook haar langdurig verblijf is het gevolg van verzoeksters keuze om geen gevolg te geven aan de wettelijke verplichting het grondgebied te verlaten. Een schending van het kinderrechtenverdrag, voor zover verzoekster er zich al op zou kunnen beroepen is niet aannemelijk.

Verzoekster diende reeds d.d. 7 juni 2002, samen met haar echtgenoot, [M.D.] en de kinderen [D.] en [D.], bij de Belgische overheid een asielaanvraag in. Bij beslissing van 13 juni 2002 werd het verblijf geweigerd omwille van kennelijk ongegronde aanvraag. Die beslissing werd d.d. 19 juli 2002 bevestigd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Waar zij thans zich beroept op artikel 3 EVRM kan er verwezen worden naar de bewoordingen van de beslissing die onder meer luidt als volgt:

" (...) Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoekster haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren. (...) "

Dezelfde redenering dient te worden gevolgd voor wat betreft het betoog van verzoekster dat haar kinderen geen toegang tot het onderwijs zouden kunnen krijgen als Roma in Servië. Zij beperkt zich tot een verwijzing naar een algemene situatie zonder die argumenten toe te passen op haar eigen situatie."

4.3. Verweerder oordeelde in voorliggende zaak dat de door verzoekster aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij haar aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd niet kan indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is. Hij heeft hierbij de verschillende gegevens die door verzoekster werden aangevoerd onderzocht en besproken. Verzoekster stelt evenwel in wezen dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot bepaalde conclusies komt.

Het is niet betwist dat verzoekster het feit dat zij geïntegreerd is in het Rijk, dat zij reeds zeer lang in het Rijk verblijft en dat haar kinderen naar school gaan in België heeft aangevoerd ter argumentatie van haar stelling dat het voor haar zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verweerder heeft aangegeven van oordeel te zijn dat het feit dat verzoekster geïntegreerd is niet verantwoordt dat zij haar aanvraag om machtiging tot verblijf in België indient. Hij heeft er hierbij op gewezen dat verzoekster een valse familienaam gebruikte op het ogenblik dat zij een asielaanvraag indiende en bij haar voorgaande aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat zij dus bedrog pleegde. Hij heeft daarnaast gesteld toepassing te maken van het adagium "*fraus omnia corrumpit*" en hij heeft geuid dat verzoekster geen rechten kan putten uit een frauduleus handelen en zich dus niet kan beroepen op de gevolgen van een situatie die op bedrieglijke wijze tot stand werd gebracht.

Verweerder vermag uiteraard te oordelen dat hij een langdurig verblijf of een integratie die enkel tot stand kon komen ingevolge een bedrieglijk handelen niet wenst te aanvaarden als een reden om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd ten gronde in te willigen. In casu heeft verweerder evenwel geen beslissing ten gronde genomen, doch verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf afgewezen omdat niet aan een procedurele vereiste – met name het aantonen van een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet – was voldaan.

Daargelaten de vraag of een langdurig onwettig verblijf in het Rijk of een goede integratie in voorliggende zaak kan en dient te worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet moet worden gesteld dat verweerder, blijkens de motivering van de eerste bestreden beslissing, niet in concreto naging of de voorgehouden integratie van verzoekster en haar kinderen de facto een belemmering kan vormen voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure – een procedureel gegeven –, doch oordeelde dat "*hoe bewonderswaardig ook*" de integratie van verzoekster is en ongeacht het feit dat "*de*

aangehaalde elementen van integratie reëel zijn" er geen rekening mee kan worden gehouden omdat deze integratie het gevolg is van *"de eigen houding [van verzoekster] en gebeurde in illegaal verblijf"*. Een dergelijk standpunt is kennelijk onredelijk en niet in overeenstemming met de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Uit de bewoordingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt immers niet dat situaties die het gevolg zijn van bedrog of het eigen handelen van een vreemdeling geen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken en dat verweerder bij het ontvankelijkheids-onderzoek vermag voorbij te gaan aan concreet bestaande situaties omdat zij het gevolg zijn van bedrog of het eigen optreden van een vreemdeling.

Voorts moet worden gesteld dat verzoekster terecht aanvoert dat verweerder ook niet aantoont dat het gegeven dat zij een valse familienaam heeft gebruikt een weerslag heeft gehad op de behandelings-termijn van haar asielaanvraag of van haar aanvragen om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd en dat haar integratie en de duur van haar verblijf op enigerlei wijze werden beïnvloed door deze valse naamdracht. Er blijkt dan ook niet dat hij dienstig kan verwijzen naar het adagium *"fraus omnia corrumpit"*.

Dat verweerder het strikte onderscheid tussen het ontvankelijkheidsonderzoek en het onderzoek ten gronde niet heeft gerespecteerd blijkt ook uit zijn stelling dat het feit dat verzoeksters jongste kind in België werd geboren *"niet verantwoordt dat haar verblijf in België wordt geregulariseerd"*. Bij de beoordeling van de vraag of een aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk is dient, zoals reeds aangegeven, te worden nagegaan of de hiertoe aangevoerde argumentatie toelaat te besluiten of de aanvrager aantoonde dat hij deze aanvraag niet kan indienen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post. Verweerder slaat deze stap evenwel over en antwoordt waarom hij een argument dat ter staving van de ontvankelijkheid van de aanvraag werd aangevoerd ten gronde niet aanvaardt. Verzoekster geeft terecht aan dat de vereiste afweging niet werd gemaakt en verweerder niet correct optrad.

Het standpunt van verweerder dat het feit dat verzoeksters kinderen zich hebben geïntegreerd niet in aanmerking kan worden genomen als een buitengewone omstandigheid omdat deze integratie te wijten is aan de eigen houding van verzoekster en omdat deze tot stand kwam tijdens een illegaal verblijf is evenzeer kennelijk onredelijk.

De Raad stelt ook vast dat verweerder enerzijds aangeeft dat het gegeven dat verzoeksters kinderen in België naar school gaan niet in aanmerking kan worden genomen aangezien dit feit het gevolg is van de door verzoekster gepleegde fraude en vervolgens motiveert dat de scholing niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid omdat niet blijkt dat deze niet kan worden verkregen in het land van herkomst. Een dergelijke motivering omvat een tegenstrijdigheid.

Verder kan verzoekster evenzeer worden gevolgd in haar betoog dat het kennelijk onredelijk is om voorbij te gaan aan het feit dat haar jongste kind enkel onderwijs in de Nederlandse taal heeft gevolgd en dus niet automatisch kan worden aangenomen dat het voor de duur van de behandeling van een in het buitenland ingediende aanvraag verder onderwijs in dat land zal kunnen volgen. Verweerder lijkt ook uit te gaan van het gegeven dat de scholing van verzoeksters kinderen zal worden onderbroken, aangezien hij poneert *"dat de scholing van de kinderen onderbroken wordt bij een terugkeer, [...] grotendeels [door verzoekster] in de hand [is] gewerkt."* Zijn overweging met betrekking tot verzoeksters kinderen dat, gelet op de houding van hun moeder, niet naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag kan worden verwezen is zonder meer incorrect. De basisbescherming die een kind geniet en die is omschreven in het Kinderrechtenverdrag is niet afhankelijk van het optreden van een ouder. Verweerder heeft niet op een deugdelijke wijze onderzocht of de aanwezigheid van schoolplichtige kinderen een beletsel kan vormen voor verzoekster om haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Verzoekster kan worden gevolgd in haar betoog dat verweerder de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden.

Aangezien de eventuele gegrondheid van de andere onderdelen van het middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet te worden onderzocht (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoekster heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het is gericht tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 juli 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend zestien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK